

Ki fog jelezni?

A busz egy régimódi, csuklós jármű volt. Én a csuklós résszel szemközt foglaltam helyet, közvetlenül az ablaknál. Jó ideje utaztam, s nem volt már messze a megálló, ahol majd le kellett szállnom.

Egy ideig nem történt semmi. Utcák, terek, elsuhanó fák. Mögöttem egy idős házaspár ült, arrébb egy tízéves forma kövér kisgyerek, a lyukasztóval szemközt pedig ifjú leányzó lógatta a lábát rakott szoknyácskában, csinos, fehér blúzban. Iskolából jöhetett épp.

Ekkor történt mindez.

Hirtelen – magam sem tudom miért – belém hasított a rémület, s képtelen voltam megmozdulni. Tudtam, egész egyszerűen nem tehetem.

Ültem ott a széken, s éreztem, amint a hideg veríték csordogál lefelé a gerincemen. Tisztában voltam vele ugyanis, bármit teszek az elkövetkező öt percben – ha egyáltalán van még annyi időm hátra –, mindenképp kárt okozok azzal valakinek. Mindenképp sérülést szenved majd valaki az én jóvoltomból. Szabályosan roskadoztam a felelősség súlya alatt.

Azt hiszem a kövér kislány döbbentett minderre rá ott szemben. A kövérsége. Ott ül ez a kislány majdnem szemben velem. Kövér – állapítottam meg. Na jó, de ez a kislány itt szemben velem borzasztóan kövér. Elmehetnek-e emellett a tény mellett szóttanul? Megtehetem-e, hogy nem veszem észre? Hogy úgy teszek, mintha nem is látnám azt, ami nyilvánvaló.

Megjátszhatom-e, hogy mindez közömbös számomra? Hogy szimpla ügy. Hogy megszokott dolog. Közönyösen nézelődhetek-e tovább ki az ablakon csak úgy, felhőtlen, nemtörődöm módon, álmos arccal szemrevételezve a suhanó fákat, egy furcsa kapualjat, letépett hirdetést egy távoli ház falán.

Ő minden bizonnyal tisztában van megjelenésével. Tudja jól, hogy kövér. Mégpedig borzasztóan. Megszokhatta már. Jó párszor megmondhatták neki. Mit gondol vajon, én miért nem bámulom meg? Mit forgathatok vajon a fejemben?

A távolban feltűnt a finomító üzem. Három megálló volt még hátra.

Heves büntudat rontott rám váratlanul. Különben is – gondoltam –, hogy jövök én ahhoz, hogy nekem ne legyen annyira rossz, mint őneki? Mitől vagyok én különb? Mitől vagyok én kivételezett? Valahogy éreztetnem kéne vele, hogy én nem vetem meg a kövérsége miatt. Mi lenne például, ha rámosolyognék? – morfondíroztam. Nem jó, vetettem el mégis az ötletet. Még majd azt hiszi, gúnyolódok. Hogy sunyin kiröhögöm őt.

Most a kislányra pillantottam. Határozottan csinos. Eszembe jutott minderről volt barátom, „V”. Soha semmi nem sikerült neki. Én persze rendes voltam vele. Kíméltem őt. A végletekig. Nem mertem mondani, ha bárhol sikerem volt. Ha meglátta, hogy megjelent egy tárcám, sietve megjegyyeztem: „Nem fizettek érte túl sokat.” Ha fénykép is volt az írás mellett, ezt mondtam: „Na igen, de a szerkesztőségből jövet leestem a lépcsőn.” Ha a képen még ráadásul jól is mutattam, hát ezt is hozzátettem: „Nadrágom elszakadt az eséstől, s mindenki rajtam röhögött.”

Rántottam le magam, hogy ne fájjon neki a köztünk levő szintkülönbség. Ezért még külön gyűlölt. Úgy tettem, mintha elhinném hazugságait. Sikereit légből kapott nőknél. Hangosan dicsértem senki által nem jegyzett, apró eredményeit. Biztattam.

Nem bírta. Egy idő után már nem is köszönt.

A felhúzott sorompó jelezte, félúton járhatunk.

Van-e jogom nem megbámulni a kövér kisiút? Még azt hinné, a világ így működik. Hogy az emberek voltaképpen jók. Később ezt várná mindig mindenhol mindenkitől, de senkitől nem kapná meg. Egy életre tönkretethetném vele. Tán soha nem heverné ki ezt a megrázkódtatást.

Vasúti síneken döccentünk át. Elhagytuk a Rendező pályaudvart is – nyugtáztam. Két megálló van hátra csupán.

Lopva rápillantottam. Kövér – állapítottam meg újfent.

Átkozott dilemma!

Megbámuljam? Megtehetem vajon, hogy nem bámulom meg?

Mögöttem ekkor kiáltás csattant. A házaspár hölgytagja kiejtette kezéből a szatyrot.

Rémületem, ha lehet, tovább fokozódott.

Lehajoljak érte? Segítsek fölvenni? Éreztessem vele ezáltal, hogy öreg? Van ennél nagyobb sértés egy nő számára?

A férfi mellette most felállt, s az ajtó felé indult. Lassan, bukdácsolva. Rossz volt ránézni. Ha most hirtelen felpattanok, azzal egyértelművé teszem számára, hogy gyorsabb, ügyesebb és fiatalosabb vagyok, mint ő. Arcátlan módon felhívom rá a figyelmét. Szinte azt is mondhatnám, kérkedek vele. Szörnyű érzés lehet. Persze, tudom jól, megtehetem, hogy nem kelek fel, maradok tovább a helyemen, s hagyom, hogy ő nyomja meg azt a bizonyos gombot. De van-e megálázóbb az efféle jótékonykodásnál? Az ilyen szentimentális, álhumanista szemforgatásnál.

Gúnyt úztek idős korából, s megjåtsszam, hogy lassabb, gyengébb, erőtlenebb vagyok, mint ő – ami, lássuk be, teljes képtelenség, s amivel minden bizonnyal ő is teljes mértékben tisztában van –, s ezáltal arcul köpjem a természet rendjét?

Tagadjam tán, hogy én vagyok az erősebb? Fityiszt mutassak mindezzel magának a Teremtésnek? Bohócot csináljak ebből a becsületben megőszült, büszke öregemberből? Sárba tiporjam egy hosszú és szenvedésekkel teli élet vérrel, s verítékkal kiharcolt méltóságát?

Kémények tűntek fel jobb kéz felől. Egy megálló volt mindössze hátra.

Ellenben mégiscsak meg kéne nyomni azt a gombot. Mégpedig mihamarabb. S az öreg itt közben még a távolság felét sem tette meg. A csuklós résztől számított második lukasztóba fogódzkodik görcsösen, s az ajtó onnan még vagy négy és fél méter.

Pánikba estem.

Lehet, nem is itt akar leszállni, hanem a következőnél!

Nem ülhetek tovább a helyemen tétlenül. De nem is mozdulhatok. A megálló ellenben pillanatokon belül itt van. Már a második sorompónál járunk.

Uram, Teremtőm! Ki fog jelezni?

Éjszakai telefon

Amikor megszörrent a telefon, ösztönösen az órámra néztem. Hajnali fél három. Tudtam, hogy ő az. Már megint.

Felvegyem?

Csöngött. Hosszan, kitartóan, agresszívan. Nagyot sóhajtottam.

– Tessék.

– Még jó, hogy szíveskedtél felvenni...

Igen. A Lávay...

– Mondjad, Tamás. Fél három van.

– Ti mind belőlem éltek! – érkezett a vonal túloldaláról suttozva. – Te is, az Osváth is meg a Hertelendy is. Egytől egyig.

Tompán bámultam a szemközti falat. Halk, ketyegő óra, csíkos tapéta, a nagyszülők megsárgult fényképe, majd a díszletet, mint holmi függőnyt, egy láthatatlan kéz hirtelen elhúzta, s mögötte felrémlt egy játszótér. Egy kőlapokkal kerített homokozó. A szürke betonkockákon vödör, kislapát, szita. Távolban a mászóka sötét sziluettje mint maga a megmérettetés, maga a nagybetűs feladat ércbe formázott szobra. S mindez ezelőtt negyven évvel.

A homokozó mellett pedig egy kisfiú áll, arcán gög, öntudat, magabiztos fölény.

A Tamás.

Ő mutatta meg a téren mindenkinek, miként kell csipesszel odailleszteni a kerékpár kerekéhez a kártyanaptárt, hogy az a küllőkhöz hozzáérve, haladás közben zörgő, kattogó hangot adjon. Ezt nála senki ügyesebben nem tudta. És ezért őneki tekintélye volt. Ő volt a Főnök.

Ezt egyszer megmutatta nekem is, majd utána hetekig azzal a kattogó hanggal suhantam a tejbolt és a Nagyothallók Intézete közti két kilométeres útszakaszon.

- Hallgatsz? - szakított meg egy suttogó hang. - Talán furdal a lelkiismeret?

Visszaértem a jelenbe. Most negyven évvel később van, és hajnali fél három. És ő ott van a telefon túloldalán.

- Figyelj...

- Le kell tennem - hadarta. - De majd jövök.

Évtizedekig nem hallottam a Tamásról. Érkeztek ugyan hírek, mesélték, hogy itt-ott gyaláz, de nem foglalkoztam vele. Ellenben múlt hét végén megszerezte valahonnan a számom.

Megcsörrent a telefon.

- Hívjál vissza! - suttogta. - Nyilvántartják, hogy ki mennyit telefonál. Van egy keret. De amúgy is sok a dolgom. Mit gondolsz, a babkonzervek maguktól kerülnek ki a polcra? Néha vissza kell térnem az árutérbe. Nem locsoghatok veled a végtelenségig. Mondom a számot.

Tárcsáztam.

- Ti belőlem éltek - robbant nyomban a fülembé. - A Kovács is belőlem él. Hallom, valami osztályvezetőnek nevezték ki. Tőlem lopott mindent. Te is tőlem lopsz. A Samodainak megvan még az a nagy háza? Gondolom, kényelmesen ücsörög benne. Pedig nekem köszönhet ő is mindent. Ti mind belőlem éltek!

- Figyelj...

- Semmire nem vitted volna, ha én nem vagyok! Emlékszem, még arra sem voltál képes, hogy a pumpát tisztességesen a helyére illeszd. Amikor fékezted, folyton kiesett. A cipőfűződ mindig kikötődött. És bármilyen hazudozó is vagy, azt nem tagadhatod, hogy 1977-ben, azon a napon én mutattam meg neked, hogy kell a bicaj kerekéhez illeszteni a kártyanaptárt. Hogy zörögjön. Sehol nem lennél nélkülem!

- Figyelj...

- Most mennem kell. Már szóltak, hogy a halkonzervrészleget is fel kell tölteni. De ne feledd, te belőlem élsz!

Kiköttem a telefonomat. Mostantól, ha valaki akar tőlem valamit, kéretik levelet írni.

Békekötés a félemeleten

A Gönczi Gábor egy vén hülye. Erről Szőkepatkány meg volt győződve, s véleményét nem is rejtette véka alá. Megítélésének milyenségét megosztotta Rőfivel, Pénisszel, Kegyetlennel, sőt Korcs Undor Nünü számára, aki egy ízben óvatosan tudakozódott álláspontja felől Gönczi Gáborral kapcsolatban, mindezt még az alábbi észrevétellel is kiegészítette: „hippi”.

Gönczi Gábor – aki a Mutter-klub technikai személyzetének volt a vezetője – mit sem tudott Szőkepatkány nézeteiről személyével kapcsolatban, de nem is igen mozgatta meg a fantáziáját a dolog. Sőt, ha az igazsághoz hűek akarunk maradni, magának Szőkepatkánynak a kiléte is kissé homályos volt előtte, s ha a Mutter-klub technikai személyzetének többi tagja – egy darab, cipekedéssel megbízott szakmunkástanuló fiatalember – firtatta volna a kérdést, esetleg így válaszol: „Ha jól sejtem, az a szőkére festett hajú idióta.”

Hogy az ellenségeskedés voltaképp hogyan is indult, arra nézve nincsenek hiteles információk, ám Rőfi – aki kiváló emlékezőtehetséggel rendelkezett, aminek ékes bizonyítéka, hogy másfél év után is meg tudta mondani, kinek adta kölcsön kedvenc Discharge-kazettáját, s amikor Zéman Jóska az említett idő elteltével szabadult, ő határozott, amde udvarias formában visszakérte azt – esküszik rá, hogy egy AHGY koncert előtti gúnyos hümmögéssel vette kezdetét.

Az AHGY (Agyhártyagyulladás) együttes kőbányai lelkes fiatalokból állt, kik annyira lelkesek voltak, s oly pedáns igyekezettel, oly párfát ritkító vasszorgalommal igyekeztek elsajátítani a punk öltözködés szabályait, hogy a hangszeres tudás elsajátítására már nem maradt energia. A koncert előtti beállásnál slágerszámukat, az „Ugassatok, kispolgárok!” kezdetű nótát próbálták előadni, ám mikor az énekes a tizenkettedik nekigyürkőzés után is rossz ütemben szállt be, Gönczi Gábor – aki a keverőpult mögött állva bábáskodott a produkció megszületése fölött – gúnyosan elhúzta a száját, s csak ennyit mondott: „hm”.

Szőkepatkány – aki történetesen épp a közelben ácsorgott – szeme meglátta ezt a gúnyos mosolyt, füle meghallotta ezt a gyalázkodó megjegyzést, s attól fogva Gönczi Gábor utálatának tárgya lett.

– Hippi... – morogta, ha elment mellette a büfében, majd amikor a harmadik palack elfogyasztásán jutott túl, véleményét az alábbi kiegészítéssel látta el: „Vén hippi...”

Gönczi Gábor mindezzel cseppet sem törődött volna, ha Szőkepatkány nem követ el egy súlyos baklövést, s nem lép át egy bizonyos határt.

Ám eljött a nap, amikor Szőkepatkány azt a bizonyos határt átlépte.

Egy szombati napon történt, egy napsütötte nyárvégi szombaton, amikor Gönczi Gábor betette a magnetofonkészülékbe – megesett, hogy miután a csapatok beálltak, Gönczi Gábor a hangfal kipróbálásának ürügyén saját kedves zeneszámait hallgatta – ifjúkori kedvencét a Procol Harum együttestől.

Szőkepatkány történetesen épp a közelben állt, s amikor Gönczi Gábor kedves dallamai felcsendültek, ő mindenki által jól hallhatóan így szólt: „Ez szar!”

Gönczi Gábor Szőkepatkányra nézett, ő gúnyosan elhúzta a száját, tekintetük egymásba fúródott, s mindketten tudták, itt valami elkezdődött.

- Ezek nem is tudnak zenélni! - köpött megvetően söre mellől Gönczi, mikor a Mutter-klub földszintjén felállított videolejátszóba valaki betette a Sex Pistols együttes The Great Rock and roll swindle című zenés játékfilmjét.

- Két hangot sem tudnak lefogni! - tette még hozzá, majd tüntetően elvonult pakolni.

Szőkepatkány csak nyelt egyet, de eszébe véste a dolgot, s amikor rá egy hétre az erősítő-berendezés beállításakor Gönczi Gábor egy régi Deep Purple számot játszott jól látható élvezettel, mögéje állt, s így szólt: „Ezek a vén hülyék folyton szólóznak. Unalmas. És olyan a hajuk, mint egy német futballistának” - tette még hozzá, majd döngő léptekkel kivonult.

Gönczi abbahagyta a gitározást. Némán ült egy percig, s szemében izzó gyűlölettel Szőkepatkány után nézett.

A harc ezzel kezdetét vette közöttük.

- Hippi - jegyezte meg Szőkepatkány, amikor kisvártatva beléütközött a büfépultnál.

- Nemcsak gitározni, énekelni sem tudnak - vetette oda Gönczi, s elnézett a feje felett. Szőkepatkány megint nyelt egyet.

Az illemhely ajtajában ismét találkoztak. Gönczi Gábor dolga végeztével lépett ki az ajtón, míg Szőkepatkány szükségét el nem végezvén, zaklatott arc kifejezéssel fogta a kilincset a túloldalon.

Egymásra néztek.

Álláspontjaik, ha lehet, jobban különböztek, mint valaha.

- Gitárszólózós majom - sziszegte Szőkepatkány.

- Zenélni nem tudó takonypóc - hördült fel erre Gönczi.

- Betyárbajuszú műmotoros!

- Tarajos góte! - vicsorgott Gönczi Gábor. - Nemhogy énekelni és gitározni, de még dobolni sem tudnak!

Szőkepatkánynak ez már sok volt. Nemcsak mint a punkmozgalom tagjának, hanem mint a Pravda együttes dobosának is a becsületébe gázoltak. Úgy érezte, betelt a pohár.

- Kihalásra ítélt őskövület - vetette oda megvetően, majd elhaladt Gönczi mellett, s bevágta az ajtót.

Augusztus végére a harcoló felek már a teljes gyalázkodáskészletet kimerítették, a kifulladás jelei egyre inkább észrevehetőek voltak, így ha meglátták egymást, mindössze egy-egy sötét pillantást küldözgettek a másik felé.

- Blöe - mondta Szőkepatkány, amikor észrevette, hogy Gönczi Gábor sörrel a kezében az asztal felé közeledik.

- Grrr... - jelentette ki Gönczi Gábor, majd elfordította a fejét, s egy másik asztalhoz ült.

- Whhh... - torzult el az arca Szőkepatkánynak, amikor Gönczi Gábor a szomszédos fogasra akasztotta a kabátját.

- Huh... - rázkódott össze Gönczi Gábor, s a kabátját tüntetően egy pöcckel arrébb akasztotta.

Szabályos állóháború alakult ki. Semelyik fél nem volt képes döntést kiharcolni. Pedig a Mutter-klub törzsközönsége már türelmetlenül leste a végeredményt, s Korcs Undor Nünü – aki leleményes ember hírében állt – azt fontolgatta, hogy fogadóirodát nyit, s tetemes hasznot zsebel be a tranzakció folyamán.

A döntés azonban Isten kezében van, s nekünk nincs bebeszolásunk. Beköszöntött az ősz, s vele a szeptemberi tanévkezdés.

„Ha lehullanak a levelek, otthon lesznek a katonák.” 1914-ben ez a jóslat nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket, annál inkább így történt ez 86-ban a kőbányai Mutter-klubban.

Az első falevélkupacokat még szét sem rugdosta Bőbeszédű – kinek, mióta bakancsát fehérre festette, valamit folyton rugdosnia kellett a figyelem ébrentartása végett –, még nem is volt alkalma azon derülni a klub törzsközönségének, hogy Kopasz az avar alól keresgéli elő elveszített biztosítótűjét, amikor különös falragasz jelent meg a Mutter-klubnak is otthont adó Pataky István Művelődési Központ falán.

MINDEN MÁSODIK SZOMBAT: MODERN TALKING KLUB!

- Ennél már nincs lejjebb! - állapította meg Korcs Undor Nünü, és búsan ingatta a fejét. Senki sem szállt vele vitába.

Mint azt már megállapítottuk, a döntés mindig Isten kezében van. Mert mi másnak is nevezhetnénk, mint isteni beavatkozásnak azt a körülményt, hogy Gönczi Gábor ama bizonyos szombaton erős fejfájással ébredt, s pocsék kedélyállapotát még kedves Procol Harum lemezének meghallgatása sem tudta elmulasztani, s így – hogy kiszellőztesse a fejét – gyalogszerrel, ámde két órával hamarabb indult a Mutter-klub felé, hogy kipakolja az aznap estéhez szükséges technikai kellékeket.

Úgyszintén nem tekinthetjük másnak, mint az abszolútum kézzelfogható jelének, hogy az előző nap délutánjáról éjszakába nyúló ZIL lakáspróba túlzottan is emlékezetesre sikeredett, s az „Ungarn Über Alles” kezdetű sláger refrénjének negyvenkettedik előadásába belealudt az az Örmester, akivel másnap délután volt találkozója Szőkepatkánynak. Mivel az ember nem képes csodákra, mint a felsőbb hatalmak, így az Örmester sem tudta véghezvinni azt, hogy egyszerre horkoljon a Dagadt becenévre hallgató ismerőse nyárikonyhájának kövezetén, és egyszerre jelenjen meg du. 4-kor a 7-es busz megállójában, ahogy azt előzőleg megbeszélték.

Nem, csodákra az Örmester nem volt képes, így Szőkepatkány magányosan ácsorgott a buszmegállóban, megvetően nézegette a kispolgárokat, majd miután elunta ezt az egyhangú cselekvéssort, jobb híján elindult a Mutter-klub felé.

A Mutter-klub ajtajában találkoztak, közvetlenül a rikító falragasz mellett.

MINDEN MÁSODIK SZOMBAT: MODERN TALKING KLUB!

- Grrrr - szólt Gönczi Gábor, s összerázkódott.
 - Blöee - egészítette ki mindezt Szőkepatkány, s elfintorodott.
- Beléptek.

Döbbenetes látvány fogadta őket. A művelődési ház földszinti részlegét festett hajú kiskorúak foglalták el, némelyik példány hajzatát gépi eszközökkel bodorították. Szőkepatkány a hajfestést nem vetette el, de a csináld magad elv híve lévén, megvetette a profizmus ilyen jellegű tobzódását. Végighordozta tekintetét a csivitelő kiskorúakon, s úgy érezte magát, mintha egy kutyakozmetika várótermébe pottyant volna.

A vizuális merényletet még kiegészítette az illatfelhő, ami valósággal fojtogatta. Úgy érezte, nem kap levegőt.

- Blöe - csúszott ki a száján, s a gyomrához kapott.
- Groa - egészítette ki Gönczi Gábor, s támolyogva megindult a lépcsőfeljáró felé, ami a félemeletre vezetett.

Szőkepatkány némán követte őt.

A félemeleti részben karosszékek voltak, s egy ablakféleség, amin keresztül lehetett figyelni mindazt, ami alattuk történik.

Festett és ondolált hajzatú pincsikutyák szaladgáltak fel-alá, csiviteltek, pózoltak a tükrök előtt, s a mennyezetről egy transzparensféle függött alá, rajta felirat:

THOMAS ANDERS HASONMÁSVERSENY

Mindketten elolvasták a feliratot, majd egymásra néztek. Előbb óvatosan, vizsgálódva, majd egyre fokozódó melegséggel.

- Diszkósok... - szólt Gönczi Gábor, s gúnyosan elhúzta a száját.
- Nyálas diszkósok - egészítette ki Szőkepatkány, s megvetően köpött egyet.

A cukrászlány szerelme

Ferenc úgy érezte, most pedig ölni kell. Eddig túrt, de most már elég!

Eddig túrt? Igen, túrt, s csoda, hogy eddig csak túrt, és nem verte szét az arcát már korábban is. Nem is érti, hogy miért is túrt egészen idáig.

Pedig sejthette volna. Amikor legutóbb találkoztak a buszmegállóban, sunyin kerülte a pillantását, és hirtelen az időjárásról kezdett beszélni. Akkor még nem akart rákérdezni. Motyogott valamit, hogy igen, náluk is esett, és bizony a gondnok a lépcsőről nem mindig söpri el a havat, a múltkor is majdnem nyakát szegte, de közben az arcát pásztázta. A szemét. Fura kis rángások. Ideges. Valamit titkol. Biztos, már meg is jelent az a kötet, csak lapít. Nem meri megmondani. Nem mer előrukkolni vele.

Míg a postaládákba dobott reklámkiadványokat szidta, tekintetével végigpásztázta az alakját. Nadrág, kabát, zakó, kiáll-e vajon egy szögletes sarok? Kukucskál-e valahol egy éles könyvgerinc? Látszik-e kitüremkedés, dudorodik-e vajon a zseb?

Nem, nem látott semmi különöset, majd a jármű befutott, ő felszállt, s ahogy visszanézett rá, meglátott az arcán egy gúnyos mosolyt.

Tudta!

A szemét!

Aztán elrohant a sarki könyvesboltba. Ott nem is hallottak a könyvről. Végigjárta a körutat. Nem lelte egyetlen egy helyen sem.

De őt nem lehet átverni! Úgyis tudja, hogy megjelent már, és tudja, hogy szerepel benne, az egyik elbeszélésben, mert Szilárd is tett róla említést, amit persze később zavartan visszavont, és azt állította, hogy ő bizony nem tud semmit, legalábbis semmi biztosat.

Mert ez a piszok mindig ezt csinálja!

Folyton beleírja a barátait, ismerőseit a novelláiba, kicsit megváltoztatja a nevüket, meg alakít a valóságon, és már írja is. Hazudozik mindenkiről.

Tudta, tudta, hogy egyszer majd rákerül a sor, és most megtörtént.

Felhívta Jánost!

Az épp indult valahová, hamar lerázta, de épp ezért nem volt ereje alakoskodni, s közölte, hogy ő úgy tudja, megjelent már az új kötet, a Ferenciek terén kapható.

Rohant és megvásárolta.

A boltból kifelé jövet a szűk kapualjban elkezdte lapozni, de kevés volt a fény, nem találta meg, egy idős hölgynek nekiment, az morgott valamit, a kutyát arrébb lökte, kiért a fényre, cím, tartalomjegyzék, „A kút kávája”, „Az utolsó huszár”. Nem, nem ez lesz. „A kabát bélése”, „Pontban kettőkor egy sikoly”. Nem, egyik sem az, lapoz tovább, lába egy tócsában, egy gyerek mond valamit, és ekkor meglátta.

„A cukrászlány szerelme”.

Ez lesz az!

Az aljas!

Levetette magát egy padra, és egy szuszra végigolvasta.

Benne volt minden! A brazíliai út, a postással történt esete, az, hogy lemaradt a vonatról, amikor a lánnyal találkozott, az eső, sőt még az áramszünetes részt is beleírta ez a szemét, csak itt nem Ferencnek hívják, hanem Ernőnek.

És hazudik, hazudik, mint a vízfolyás!

Nem is négykor találkoztak a cukrászlánnyal, hanem hat után tíz perccel! És igenis meghívta őt egy kávéra. És a képeslapot már az után küldte, hogy szakítottak, nem pedig, amikor Ottóval összetalálkoztak a Hősök terén!

Égett az arca a szégyentől.

Micsoda egy aljas féreg! Beperli! Elpusztítja! Összemorzsolja!

Nem is volt rajta lyukas a zokni, és igenis, hogy meghívta kávéra azt a cukrászlányt. Még borraivalót is adott.

Éhes volt. Betámolygott egy üzletbe. Nyúlt a kosárért, de hallotta felcsattan-ni maga mögött a hangokat:

„Csak utána írt lapot a cukrászlánynak, miután találkozott Ottóval a Hősök terén. Micsoda egy alak!”

- Nem igaz! Az nem is úgy volt! - szerette volna ordítani, de nem jött ki hang a torkán.

„Kinevették a cipőboltban. Lyukas volt rajta a zokni!”

- Az sem úgy történt! - takarta el az arcát. - Én akkor már rég visszajöttem Brazíliából. Ahol nem is fél évig voltam, csak másfél hónapig.

Átrohant a húsrészleghez. A hentes épp felemelte az ujját, s látszólag egy vevőnek mutatott valamit, de ő tisztában volt vele, hogy a hentes voltaképp most őt nézi, s az ujj reá mutat vádlón.

- „Ott megy az ember, aki Brazíliában járt, és kinevették a munkatársai. Otthagytá a cukrászlányt álldogálni az esőben, s nem vett neki jegyet. És ráadásul még az ernyőt is elvette tőle!”

- Nem igaz! Nem igaz! Nem igaz! Mindez csak rágalom! - ordította volna, de a szája most is néma maradt.

Kirohant az áruházból, végigszaladt a fél városon, de mindenütt követték a hangok, a megvető pillantások, a gúnyos tekintetek, itt-ott egy-egy elfojtott nevetés.

Végső erejével kitámolygott a Városligetbe, majd fáradtan ledőlt a fűre. Sokáig lihegett behunyt szemmel, míg végül magához tért.

Felnézett az égre.

- Érdemes-e így élni egyáltalán? - töprengett.

Nem tudott a kérdésre válaszolni. De hogy azt a hazug disznót beperli, az biztos.